

Miquel Martí i Pol

Miquel Martí i Pol (Roda de Ter, Osona, 19 de març de 1929 – Vic, 11 de novembre de 2003) fou un poeta, escriptor i traductor català, un dels més populars del segle XX. És l'autor d'un dels llibres poètics més venuts de la literatura catalana, *Estimada Marta* (1978).

Els seus poemes parlen de la vida interior, de la lluita contra un sistema que considera injust i de la batalla contra la malaltia que l'acompanyaria durant més de trenta anys, l'esclerosi múltiple.

Obres notables

L'arrel i l'escorça (1975)

El llarg viatge (1976)

Amb vidres a la sang (1977)

Estimada Marta (1978)

Miquel Martí i Pol (Catalan pronunciation: [mi'kɛl mər'ti j 'pəl]) (March 19, 1929 – November 11, 2003) was one of the most popular Catalan poets in Catalan in the 20th century.

Martí i Pol was of humble origin and had to quit studying at 14 years, to start working at a factory. Nevertheless, he started publishing poetry in 1954. In 1970 he was diagnosed with multiple sclerosis. Despite his illness, he continued publishing high quality poetry. His poetry became very popular in Catalonia and all the Catalan speaking territories (mainly: Andorra, the Balearic Islands, the Valencian Community, Northern Catalonia in France and the Italian city of Alghero).

Below are some of his main works:

- *Paraules al vent*. 1954.
- *Vint-i-set poemes en tres temps*. 1972.
- *L'arrel i l'escorça*. 1975.
- *El llarg viatge*. 1976.
- *Amb vidres a la sang*. 1977.
- *Estimada Marta*. 1978.
- *Suite de Parlavà*. 1991.

Ara que tot retorna

Ara que tot retorna: el silenci i l'espera,
les paraules que hem tant servat en lloc segur
tot aquest juliol de vent i enyor.

Ara que tot retorna: la tebior del cos
aquietat i dòcil sota les mans que estimen
i aquell perdre's endins de les tardes tranquil·les,
bosc enllà, pel tapit cruixidor de pinassa,
¿no pot valer aquest càlid esforç tota la dura
voluntat de restar, present i absent alhora,

sense pensar que el temps és un buit sense límits?

Dona, no em costa gens de dir el teu nom, encara
que siguis lluny. L'escric a les pedres i a l'aigua,
a l'ombra acollidora dels arbres vora el riu
i al menjador de casa. Sé que tu escoltaràs
les paraules que dic, perquè dus a les mans
un senyal del temps nou i has crescut a l'espera
d'algú que l'acceptés sense fer-te preguntes.
(De *He heretat l'esperança*, 1963-1967).